

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/22/2020
Identifikačné číslo spisu: 3117010940
Dátum vydania rozhodnutia: 07.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3117010940.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Ivetty Macejkovej PhD., LL.M na neverejnom zasadnutí konanom 7. apríla 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného G. D. o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To/97/2017 z 27. septembra 2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného G. D. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 3T/96/2017 z 8. augusta 2017 bol obv. G. D. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, pre skutok, že

- v doposiaľ presne nezistený čas, na doposiaľ nezistených miestach, od doposiaľ nestotožnených osôb, neoprávnene zadovážil psychotropné látky a následne od presne nezistenej doby do 09:55 hod. dňa 06.03.2017 v izbe číslo X, v ubytovni na L. Z.. XX v F., neoprávnene držal jednu striekačku, ktorá obsahovala 1043 mg bieleho kryštalického materiálu s obsahom metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM) s priemernou koncentráciou 49,9% hmotnostného (vyjadrené ako voľná báza), pričom uvedené množstvo bieleho kryštalického materiálu obsahujúceho 520 mg absolútneho metamfetamínu vo forme bázy, predstavuje minimálne 13 bežných jednotlivých dávok drogy; papierovú skladačku, ktorá obsahovala 74 mg bieleho kryštalického materiálu s obsahom metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM) s priemernou koncentráciou 46,9% hmotnostného (vyjadrené ako voľná báza), pričom uvedené množstvo bieleho kryštalického materiálu obsahujúceho 35 mg absolútneho metamfetamínu vo forme bázy, predstavuje 1 bežnú jednotlivú dávku drogy; papierovú skladačku, ktorá obsahovala 70 mg bieleho kryštalického materiálu s obsahom metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM) s priemernou koncentráciou 49,4% hmotnostného (vyjadrené ako voľná báza), pričom uvedené množstvo bieleho kryštalického materiálu obsahujúceho 35 mg absolútneho metamfetamínu vo forme bázy, predstavuje 1 bežnú jednotlivú dávku drogy; sušené konope zabalené v alobale s hmotnosťou 63 mg a s koncentráciou tetrahydrokanabinolu 9,2% hmotnostného,

príčom uvedené množstvo konope s hmotnosťou 63 mg, s koncentráciou 9,2 % hmotnostného THC, obsahujúce 6 mg THC, predstavuje 1 jednotlivú dávku drogy s nižším obsahom účinnej látky, pričom uvedené látky sú zaradené v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky číslo 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do 11. skupiny psychotropných látok a tohto skutku sa dopustil napriek tomu, že už bol dňa 18.04.2002 rozsudkom Okresného súdu Piešťany pod sp. zn. 2T/23/02 za trestný čin nedovolennej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovanie s nimi podľa § 187 odsek 1 písmeno b), písmeno d) Trestného zákona účinného do 31.12.2005 odsúdený, a dňa 07.07.2008 bol rozsudkom Okresného súdu Trenčín pod sp. zn. 8T/175/2008 za obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 20 Trestného zákona k § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d), odsek 2 písmeno a), písmeno c) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písmeno b) Trestného zákona odsúdený.

Za to mu bol uložený podľa § 172 ods. 2, § 38 ods. 6, § 36 písm. l), písm. n), § 37 písm. m) Trestného zákona a § 39 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona bol obvinený na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Okresný súd zároveň obvinenému uložil podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 2 (dva) roky.

Okresný súd takto rozhodol po tom, ako na hlavnom pojednávaní (č. l. 160) obvinený G. D. urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný a súd uznesením (č. l. 160) prijal vyhlásenie obvineného o priznaní viny. Procesným dôsledkom uvedeného postupu bolo nevykonanie dokazovania vo vzťahu k výroku o vine (§ 257 ods. 8 Trestného poriadku) a okamžité nadobudnutie právoplatnosti vyhláseného rozsudku vo výroku o vine, a tak i nemožnosť napadnúť tento výrok odvolaním.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podali odvolanie obvinený (č. l. 191 - 194) i prokurátor (č. l. 174 - 177). Krajský súd v Trenčíne o podaných odvolaniach rozhodol rozsudkom pod sp. zn. 23To/97/2017 z 27. septembra 2017 (č. l. 197 - 198) tak, že:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 3T/96/2017 z 8. augusta 2017 vo výroku o treste a vo výroku o ochrannom dohľade. Krajský súd postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvineného G. D., pri nezmenenom výroku o vine, odsúdil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. l), § 37 písm. m) Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 6 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam na trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov a 9 (deväť) mesiacov. Krajský súd menovaného podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia a podľa § 76 ods. 1 s poukazom na § 78 ods. 1 Trestného zákona obvinenému uložil ochranný dohľad na 2 (dva) roky. Krajský súd zároveň vyslovil, že odvolanie prokurátora sa na toto rozhodnutie odkazuje.

Obvinený G. D. podal proti označenému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne v poradí už druhé dovolanie (prvé z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3Tdo/9/2019 z 15. mája 2019 - č. l. 252 - 256) tak, že ho odmietol postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku) z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (č. l. 275, 284 - 285) a navrhol, aby najvyšší súd zrušil „uznesenie“ Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To/97/2017 z 27. septembra 2017 a rozsudok Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 3T/96/2017 z 8. augusta 2017, vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech a prikázal okresnému súdu, aby vo veci znova konal, a to z nasledovných dôvodov:

„Podávam ako ustanovený obhajca odsúdeného (v mene odsúdeného) G. D., nar. XX.X.XXXX, v súlade s § 373 ods. 1 TP dovolanie proti právoplatnému rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 8.8.2017, sp. zn. 3T/96/2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27.9.2017, sp. zn. 23To/97/2017 a to proti výroku o vine z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného

poriadku, teda z dôvodu, že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Je pravdou, že som sa k stíhanému skutku priznal, resp. vyhlásil som, že sa cítim byť vinný z jeho spáchania. Na druhej strane treba jednoznačne povedať, že od začiatku trestného stíhania som tvrdil, že predmetné drogy boli určené výlučne pre moju vlastnú potrebu. Od počiatku muselo byť OČTK a tiež súdu zrejmé, že som dlhoročným konzumentom drog. Bolo to zrejmé z odpisu z registra trestov, ktoré si OČTK povinne zadovážujú, v spojení so zadováženými predchádzajúcimi odsudzujúcimi rozsudkami. Uvedené rozsudku sú nakoniec uvedené v samotnom stíhanom skutku, boli teda súčasťou skutku (skutkové vety), pre ktorý som bol stíhaný. Neskôr som na túto skutočnosť (moje dlhoročné užívanie drog) začal sám v rámci trestného stíhania vehementne poukazovať. S ohľadom na hraničné hodnoty zisteného množstva drogy (hraničné v zmysle kritérií nastavených na právne posúdenie podľa § 171 TZ verzus § 172 TZ), malo napriek tomu môjmu „priznaniu“ prísť k ustanoveniu znalca, ktorý by individuálne vo vzťahu ku mne, s prihliadnutím na moju anamnézu a moje fyzické dispozície posúdil, čo je pre mňa bežnou (obvyklou) jednorazovou dávkou drogy. OČTK, resp. súd mali takto konať a príslušného znalca ustanoviť napriek môjmu priznaniu. Priznanie za žiadnych okolností nezabavuje OČTK a súd postupovať v zmysle zásady náležitého zistenia skutkového stavu vyjadrenej v ust. § 2 ods. 10 TP. Právo na obhajobu, úroveň jeho legislatívneho vyjadrenia, ale aj praktickej realizácie, má pre trestný proces rozhodujúci význam. Akékoľvek porušovanie právo na obhajobu je v trestnom konaní demokratického štátu neprípustné. Toto právo pritom nie je právom zločinca, ktorý ho využíva a zneužíva preto, aby sa vyhol trestnému konaniu alebo trestu, ako sa niekedy nesprávne interpretuje, ale právom občana, ktoré mu zaručuje rešpektovanie jeho osobnosti, jeho základných práv, zabezpečuje mu, aby sa okolnosti a dôkazy svedčiace proti nemu zisťovali výlučne zákonným spôsobom, aby k zásahom do jeho základných práv a slobôd dochádzalo len v nevyhnutnej miere a v neposlednom rade, aby sa náležite objasnili skutočnosti svedčiace v jeho prospech, resp. aby sa v tomto smere zabezpečili dôkazy. Je teda zrejmé, že nie je možné právo na obhajobu vnímať izolovane od ostatných základných zásad trestného konania. Pre jeho pochopenie a reálne uplatňovanie je potrebné (a priam nevyhnutné) vykladať a uplatňovať ho vo svetle všetkých ostatných základných zásad trestného konania, najmä zásady stíhania zo zákonných dôvodov a zákonným spôsobom (§ 2 ods. 1 TP), zásady zdržanlivosti (§ 2 ods. 2 TP), zásady prezumpcie neviny (§ 2 ods. 4 TP), zásady voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 TP), zásady náležitého zistenia skutkového stavu (§ 2 ods. 10 TP), či zásady rovnosti strán, prípadne zásady kontradiktórnosti konania (§ 2 ods. 14, ods. 18 TP). Právo na obhajobu v jeho najzákladnejšej podobe teda znamená nevyhnutnosť zabezpečiť práva obvineného tak, aby v konaní boli objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného. Jednoducho povedané, má právo na obhajobu viesť k tomu, aby na jednej strane nebola odsúdená nevinná osoba a na druhej strane, aby páchal bol odsúdený iba za to, čo skutočne spáchal. S ohľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že v konaní bolo porušené moje právo na obhajobu a to nezadovážením/nevykonaním dôkazu, ktorý by s ohľadom na zistené skutočnosti mohol svedčiť v môj prospech. Keďže rozdiel medzi trestnou sadzbou ustanovenou v § 172 ods. 2 TP a trestnou sadzbou ustanovenou v § 171 ods. 2 TP, kde nemožno vylúčiť, že v takejto kvalifikácii skutku, by opomenutý dôkaz - znalecký posudok mohol svedčať, je diametrálny, je zrejmé, že právo na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom. Právo na obhajobu nemožno vnímať len v tom zmysle, že som mal k dispozícii obhajcu a že som OČTK, či súdom náležite poučený, čom som potvrdil svojím podpisom. Takéto reštriktívne chápanie práva na obhajobu, by bolo v rozpore s jej skutočným účelom. Mám preto jednoznačne za to, že dôvod dovolania je naplnený".

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor v podstate nasledovne:

„V prejednávanej trestnej veci totiž nie sú naplnené podmienky na podanie dovolania, pretože predchádzajúce dovolanie odsúdeného, podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Jána Kanabu ml. dňa 10.12.2018, bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Tdo/9/2019 zo dňa 15. mája 2019 v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté. V zmysle § 372 ods. 2 Trestného poriadku, v znení účinnom od 1. septembra 2011 (s poukazom na ustanovenie § 567 ods. 2 Trestného poriadku ten, koho dovolanie bolo zamietnuté, nemôže v tej istej veci podať ďalšie dovolanie; obvinený a osoby uvedené v § 369 ods. 5 Trestného poriadku nemôžu podať dovolanie ani vtedy, ak už bolo zamietnuté dovolanie podané v prospech obvineného. Ustanovenie § 372 ods. 2 Trestného poriadku, v znení účinnom od 1. septembra 2011 sa per analogiam použije teda aj vtedy, ak predchádzajúce dovolanie v tej istej veci bolo odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku. V

takom prípade dovolací súd ďalšie dovolanie odmietne podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku. Dovolacie dôvody prezentované obhajobou, napriek ich označeniu, nepochybne nespočívajú v namietaní zásadného porušenia práva obvineného na obhajobu, ale v namietaní posudzovania dôkazov, správnosti a úplnosti zisteného skutku a v jeho hodnotení Okresným a Krajským súdom Trenčín. Posudzovanie týchto otázok v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nakoľko ide posudzovanie správnosti a úplnosti zisteného skutku, nepatrí do kompetencie dovolacieho súdu, pretože tento nemôže skúmať a meniť skutkové zistenia, ku ktorým dospel odvolací súd. Z uvedených dôvodov navrhujem, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí, podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku, dovolanie odsúdeného G. D. odmietol".

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na mieste kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), obsahuje odôvodnenie (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že nie je možné o dovolaní rozhodnúť v súlade s návrhom obvineného, pretože je zřejmé, že nebol splnený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom, v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012 - I.).

Podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku, ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlási, že je vinný zo spáchania skutku, alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe, alebo urobí vyhlásenie podľa ods. 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g), písm. h) a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že

- odvolanie i dovolanie je možné podať len proti výroku o treste, výroku o náhrade škody, či výroku o ochrannom opatrení,
- dovolanie je možné podať aj proti výroku o vine, ale len podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (viď. § 257 ods. 5 Trestného poriadku),
- ak odvolanie proti výroku o treste, výroku o náhrade škody, či výroku o ochrannom opatrení nepodal obvinený a ani prokurátor, tak dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (nie z iného dôvodu) proti výroku o vine, ktorý bol vyhlásený pri postupe podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku, môže podať na podnet len minister spravodlivosti Slovenskej republiky (obmedzenia uvedené v ust. § 369 ods. 2 Trestného poriadku a v § 372 ods. 1 Trestného poriadku platia bezvýhradne - R 12/2017),
- ak obvinený podal odvolanie proti výroku o treste, alebo ak odvolanie proti výroku o treste podal prokurátor a odvolací súd rozhodol v neprospech obvineného (§ 372 Trestného poriadku), môže obvinený podať dovolanie proti rozhodnutiu súdu druhého stupňa pre „nespokojnosť“ s rozhodnutím súdu vo výroku o treste, resp. aj pre „nespokojnosť“ s výrokom o vine, ale len podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (primerane III. ÚS 347/2018).

Ako je vidieť, žiadny zo subjektov oprávnených podať dovolanie (§ 369 Trestného poriadku) nie je za žiadnych okolností oprávnený podať dovolanie proti výroku o vine rozsudku, ktorý bol vyhlásený po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaní viny podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e), písm. f), písm. g), písm. h), písm.

i), písm. j), písm. k), písm. l), písm. m), písm. n) Trestného poriadku. Jediný prípustný dôvod dovolania proti vyššie označenému rozhodnutiu (výroku o vine, po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaní viny) je podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a to len v prípadoch uvedených vyššie a spôsobom uvedeným tiež vyššie.

V predmetnej veci podal obvinený dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktoré však neodôvodnil spôsobom zodpovedajúcim tomuto dovolaciemu dôvodu.

Najvyšší súd poznamenáva, že obv. G. D. priznal vinu. Tým, že okresný súd rozhodol o prijatí vyhlásenia menovaného o priznaní viny, sa výrok o vine stal ihneď právoplatným. V ďalšom konaní okresný ani krajský súd nevykonali žiadne dôkazy vo vzťahu k výroku o vine týkajúcim sa obv. D., a preto argumenty obvineného v dovolaní o porušení práva na obhajobu tým, že nebol zadovážený a vykonaný dôkaz - znalecké skúmanie jeho závislosti na omamných látkach, nemôžu obstáť.

Obžalovaný si stále neuvedomuje, že bol to práve on, kto priznal vinu a že len a len v dôsledku takéhoto jeho vyjadrenia sa vo veci nevykonali žiadne dôkazy v súvislosti s výrokom o vine.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Zásada práva na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšej miere je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada práva na obhajobu obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Takáto situácia v predmetnej veci nenastala.

Dovolacie argumenty obvineného spočívajúce v poukázaní na „nevykonanie dôkazu, ktorý by mohol svedčiť v jeho prospech“ nemôže najvyšší súd akceptovať, pretože obvinený sa sám z vlastnej vôle, nepochybne po zrelej úvahe a zvážení taktiky ďalšej obhajoby, vzdal (priznaním viny) práva na

kontradiktórny proces a preto sa dôkazy vo vzťahu k jeho vine nevykonávali. So zreteľom na to nemôže obvinený očakávať od dovolacieho súdu kompletne vysvetlenia a právne úvahy k tomu, čo by bolo (aká by bola právna kvalifikácia jeho konania), ak by sa vykonalo dokazovanie v rozsahu, ktorý navrhuje.

Najvyššiemu súdu nedá, a aj napriek uvedenému v predchádzajúcom odseku dáva obvinenému do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/23/2017 z 26. júla 2017, v ktorom vyslovil:

Obvykle jednorazovou dávkou na použitie v zmysle § 135 Trestného zákona sa rozumie dávka drogy, ktorá sa bežne konzumuje pri jednom použití a hmotnostne zodpovedá dávke bežne predávanej (kupovanej) na jedno použitie. Takto určená obvykle jednorazová dávka na použitie musí obsahovať minimálne také množstvo účinnej látky, ktoré je spôsobilé ovplyvniť psychiku jedinca či už v zmysle útlmu alebo excitácie. Pojem „obvykle“ nemožno vykladať subjektívne vo vzťahu ku konkrétnemu konzumentovi drogy, ale všeobecne vo vzťahu ku konkrétnej droge.

Skutkové ustálenie počtu obvykle jednorazovej dávky na použitie a určenie množstva drogy, ktoré tvorí obvykle jednorazovú dávku na použitie, je právnou otázkou a právnym záverom, ktorý v zmysle § 145 ods. 1 druhá veta Trestného zákona nie je oprávnený riešiť a vyslovovať Kriminalistický a expertízny ústav Policajného zboru v postavení znaleckého ústavu. Riešenie právnych otázok a vyslovovanie právnych záverov patrí do výlučnej kompetencie orgánov činných v trestnom konaní a súdu.

V zmysle § 171 ods. 1 Trestného zákona je trestné neoprávnené prechovávanie akéhokoľvek množstva omamnej látky alebo psychotropnej látky a to aj v množstve menšom ako je jedna obvykle jednorazová dávka na použitie, ak s ohľadom na toto množstvo drogy a jej účinok možno vysloviť, že ide o návykovú látku v zmysle § 130 ods. 5 Trestného zákona. Beztrestnosti sa môže páchateľ domáhať len z dôvodu nenaplnenia materiálneho korektívu stíhaného prečinu, nie však preto, že prechovával menšie množstvo drogy, aké zodpovedá jednej obvykle jednorazovej dávke na použitie.

Okrem toho najvyšší súd odkazuje aj na R 87/2015, R 22/2019, z ktorých judikátov je zrejmé, že znalecké zisťovanie subjektívnej závislosti páchatel'a na omamných látkach (čoho sa domáha obvinený D.) nie je opodstatnené ani v jeho veci a ani všeobecne.

Z uvedeného je zrejmé, že žiadny dovolací argument obvineného nenaplnia dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ani iný) a preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.